

RELACIONS DE PARELLA I FAMÍLIA

RECOPILOCIO DELS TWEETS I DELS
ESCRITS AL BLOG “VOL 234”

FINS EL 7 DE DE GENER DE 2019

JOSEP M. CARBÓ TEIGEIRO

LA INSTITUCIÓ DE LA FAMÍLIA.....	3
Els ocells saben que es vola millor i més lluny en estol que no pas en parella.....	4
Quin tant per cent de sexe matrimonial és prostitució?.....	5
RELACIONS FAMILIARS.....	5
RELACIONS DE PARELLA.....	6
Jo necessito més aigua que tu, però no necessito més l'aigua que tu.	7
Una relació sana i madura entre dues persones només es pot donar en la intersecció dels seus interessos.	7
La dona busca parella i l'home busca per a ell	8
La cosa més bonica que puc dir a algú a qui estimo és "no et necessito"	9
L'amor de parella o la llibertat absoluta per fer una sola cosa	10
L'obsessió sexual dels homes és comparable a la de les dones per la parella.....	11
Si ho vols viu, no ho lliguis! (Sobre relacions i altres animals)	12
Digue'm què és allò que un home troba sexualment atractiu i et revelaré tota la seva filosofia de vida. (De "La rebel·lió d'Atlas")	13
PREGUNTES QUE ELS TUI TS CONTESTEN	17

LA INSTITUCIÓN DE LA FAMILIA

La família és l'encarregada de regular la perpetuació de l'espècie en la forma cultural vigent. La família és molt diversa en funció del context cultural i històric. Les institucions però, no funcionen soles sinó de forma estructurada amb tot el sistema social i per tant s'ajusta a la mirada econòmica, política, religiosa,... que té una cultura. A la nostra societat, la família monògama és la més normalitzada i els valors de l'amor romàntic i la responsabilitat de la paternitat s'hi projecten des de tots els àmbits. L'educació, la religió, la ciència, l'art, l'audiovisual, el periodisme... difonen una imatge d'ideal de convivència a través de la família. Cert que cap institució no està lliure de crítica i la família no serà una excepció. La família permet la criança dels fills, la seguretat i l'estabilitat i constitueix una unitat econòmica que la manté unida i segura però també sovint, atrapada. Les relacions familiars, en quant de biològiques com ho són la majoria, tenen una qualitat excepcional que podem atribuir a la cultura o a la genètica, però és evident que formar part d'una família és un dels vincles de socialització més importants. Aquesta força i poder de la família i dels vincles familiars fa que costi fer una mirada descarnada i crítica. Sobretot per l'escàs catàleg d'alternatives que tenim, que s'experimenten i que es fomenta la seva experimentació.

*Per a mi el nadal és una bona oportunitat per qüestionar-me les creences sobre la família.
Intueixo que ara ens toca fer un pas.*

Era una família tan unida que no hi havia cap parentesc entre ells.

Es van casar perquè ell necessitava una dona i ella un topall per la porta del garatge.

Esforçar-se per ser fidel a una persona o a una idea en els pensaments, sentiments i/o accions és una forma romàntica i ingènua de suïcidi

Cap peça de puzzle no es completa amb una altra única peça de puzzle

Els drets es correlacionen amb els deures i els deures amb les capacitats. Tenen homes i dones les mateixes capacitats, deures i drets?

"No seré feliz pero tengo marido". No és una comèdia, és un drama. I no ho fan a Madrid només, ho fan a milers de llars del món...

La sirena i el pastor van pactar: ni terra ni mar. Però en el fang, ni la sirena va poder nedar ni el pastor caminar i van morir esgotats.

Quina persona mentalment sana no es voldrà separar d'algú que ni tan sols li permet plantejar-ho?

Et maltracta, es malgasta els teus diners, et controla, t'enganya, no et deixa ni plantejar-te el divorci... i dius que hi ha alguna cosa més important que marxar com sigui?

Jo no vull ser l'únic amic del meu millor amic; vull ser un dels amics del meu millor amic. (Ni tan sols m'interessa saber si jo sóc el seu millor amic)

Els ocells saben que es vola millor i més lluny en estol que no pas en parella

La parella és la forma de relació social més acceptada en la nostra societat. Contràriament al que alguns pensen, la parella no és universal i existeixen diferents formes socialment exitoses de convivència que no passen per la parella. No és el moment de citar-les, però sí de recordar-ho ja que algunes explicacions etnocentristes intenten presentar el nostre model de parella estable i exclusiva com la forma més evolucionada i madura de relació entre adults.

La parella té en la nostra cultura uns avantatges innegables en determinats àmbits. En concret en l'àmbit de l'economia, de la reproducció i del control social. La família formada per la parella i els fills és una unitat econòmica eficaç i tota la matriu de producció, distribució i consum està dissenyada per al client "família". Pel que fa a la reproducció és molt útil ja que permet no només la necessària criança compartida sinó un determinat control de la paternitat. Dona seguretat, estabilitat i projecte de vida a tots els membres. Per últim la parella ordena els vincles, els regula i permet un flux harmònic de la dinàmica social. L'atractiu de la parella i el consens social és tan gran que no té res d'estrany que la majoria de persones no es plantegin una alternativa i que molts pateixin si no aconsegueixen aparellar-se.

Però les persones no som només unitats reproductives (tot i que en determinades franges d'edat ho som al 90%) ni peces d'un sistema econòmic. Tenim altres anhels i dimensions de creixement. En els diferents tipus de projectes que desenvolupem en el món necessitem estructures de relació diferents. Per exemple, si volem jugar a futbol el grup d'11 és millor que la parella. Si volem compartir experiències i viatges el grup és millor que la parella. Si volem desenvolupar un projecte social l'assemblea de veïns és millor que la parella. Ara bé, si volem tenir fills i tenir estabilitat emocional i seguretat, segurament la parella és la millor forma d'aconseguir-ho.

La parella ofereix tant, en aspectes tan importants, que té la tendència a ocupar quasi tot l'espai. La parella es una relació de prioritat i exclusivitat necessària ja que si no hi tingués aquestes qualitats difícilment podria garantir el que ofereix. Aleshores això pot dificultar el creixement de les persones en altres àmbits.

Per què en la majoria de tradicions religioses les persones consagrades a l'esperit no tenen parella? Se suposa que és perquè tinguin més disponibilitat i reservin la prioritat i l'exclusivitat per al treball espiritual i no a la parella. Les monges diuen estar "casades amb crist", i això no deixa de ser una veritat si considerem altre cop l'essència de la parella: prioritat i exclusivitat.

El creixement espiritual i l'aventura d'autorealitzar-se requereix molta energia i formes noves i creatives de relació entre persones que comparteixen el mateix nivell d'evolució. Això implica una intimitat i llibertat que no sempre és compatible amb la parella.

Ajudaria molt que la parella es desempallegués d'algunes rèmores massa acceptades com per exemple la legitimació de la gelosia o el dret al control i a la informació. Amb tot, és comprensible que un membre de la parella es posi en guàrdia si veu que el seu company/a transita per espais que li són desconeguts o ignorats. A vegades la lògica del "voler saber" pot ser coercitiva ja que alguns processos personals són incompatibles i només l'acceptació i la renúncia confiada a saber ho pot solucionar.

Necessitem aquesta flexibilitat de relació en funció dels propòsits, aquesta diversitat qualitativa i quantitativa de vincles sense que cap estructura social fixi i limiti la necessària llibertat de fer i ser el que el nostre creixement demana. Quan es tracta de volar lluny i alt, la parella, a no ser que voli en estol, o sigui una parella de persones autorealitzades i autosuficients, no sembla ser l'estructura més idònia. I no té res d'estrany ja que no va aparèixer per a satisfer totes les necessitats malgrat molts semblin creure-ho.

Quin tant per cent de sexe matrimonial és prostitució?

La pregunta pot semblar ofensiva però és pertinent. L'altre dia parlant en un cafè filosòfic sobre la prostitució, ens vam plantejar aquest tema.

Si entenem per prostitució el servei sexual a canvi de diners, podem admetre fàcilment que oferir serveis sexuals a canvi de seguretat econòmica, estabilitat o acceptació, també ho és.

I d'això de ben segur que n'hi ha molt en els matrimonis o parelles.

Algunes qüestions a considerar serien:

Fins a quin punt l'intercanvi sexual és prostitució? Si afinem l'argument tota relació sexual com tota acció humana respon a necessitats i demana alguna cosa a canvi. Portat a aquest extrem podríem dir que tot el sexe matrimonial (i qualsevol altra relació) és prostitució o intercanvi. Per aquí acabaríem aviat i segurament sense aclarir el que pretenem.

Potser el punt més interessant seria saber quin grau de consciència hi ha en les persones que mantenen relació sexual sense que aquesta sigui la finalitat sinó el mitjà per a una altra cosa: seguretat, satisfacció aliena, atenció, regals, contrapartides domèstiques, etc. Potser aquest seria el criteri per a fer aquesta valoració.

Amb tot, això no diu res de la valoració moral d'aquest fet. No hi ha, en principi, res criticable en aquestes renúncies a favor dels altres o de nosaltres mateixos. Fins i tot moltes persones identifiquen l'amor amb aquest "sacrifici" pel bé dels altres (que sempre ha d'implicar el nostre).

Un altre tema seria qüestionar el plantejar fonamental de la prostitució. Per què l'estructura social ha consolidat a la nostra societat la parella exclusiva com a forma dominant de relació? La família, la fidelitat matrimonial, la monogàmia... són els patrons socials que el capitalisme ha universalitzat.

La prostitució ha estat estigmatitzada, vista com a bruta i mesquina. Aquest tampoc és un fet casual i innocent. Està al servei del control social a partir de la submissió sexual de les dones i dels homes per igual. Virginie Despentes fa un bon anàlisi d'aquest fet en el seu recomanable llibre "La teoria King-Kong".

RELACIONS FAMILIARS

Què abrades quan abrades la teva mare?

Què abrades quan abrades el teu fill?

Diuen que Salomó va dir que els fills savis eren l'alegria del pare i els necis la pena de la mare.

Diuen que hem d'estimar-nos com a germans. I així ho fe). Cain i Abel, els primers germans, es van matar entre ells...

RELACIONS DE PARELLA

Les relacions de parella són difícils de catalogar perquè tenen qualitats específiques, cada cop més difuses, que les fan especialment peculiars. D'entrada hi ha la discussió sobre quin és el tret bàsic o essencial en una relació de parella. Per a mi són dues: la prioritat i l'exclusivitat. Aquestes qualitats porten aparellades la fidelitat i el compromís, coses absolutament imprescindibles per a mantenir l'estabilitat d'una família reproductiva però discutibles per a facilitar el creixement personal dels qui en formen part.

En relacions bipersonals: cal demanar clarament. Si l'altre no ho entén és que no s'ha demanat clarament i per tant no s'ha demanat.

En relacions humanes: quan demanis accepta amb la mateixa normalitat el "sí" i el "no" com a resposta

Volen que em comprometi però no volen que faci les coses per compromís.

Es diferent dir "necessito aigua per viure" que "necessito aquesta aigua per viure"

T'accepto incondicionalment sempre que acceptis les meves condicions.

Si no pots viure sense ell (o ella) deixa'l (o deixa-la) de seguida. Moriràs a una trista vida i naixeràs a una altra que pot ser millor.

Qualsevol conflicte entre persones que s'estimen és sempre un malentès. I si no ho és, és que no s'estimen.

Poques dones fan un petó a una granota i es converteix en un home guapo però moltes besen homes guapos que s'acaben e convertint en granotes

S'assembla més un ou a una castanya que una persona a una altra. Al cap i a la fi, l'ou i la castanya comparteixen planeta...

De dues maneres pots perdre una persona: abandonant-la o mimetitzant-te amb ella.

Avançaríem més en la igualtat entre sexes si aprofundíssim i reflexionéssim més sobre la diferència entre sexes.

Si entens els que no pensen com tu els podràs contradir amb amor.

Feminisme és la idea radical que les dones som persones. Àngela Davis Dret a decidir és la idea radical que els pobles som lliures.

Només qui no et doni il·lusions no et desil·lusionarà.

En relacions humanes: si+si=sí; si+no=no; no+si=no i no+no=no. És fàcil, oi?

En relacions bipersonals: tot el que no és "sí" és "no". (cal posar-ho fàcil als que no sabem dir "no")

Jo necessito més aigua que tu, però no necessito més l'aigua que tu.

Això li podria dir un lliri d'aigua a un cactus, o una granota a un elefant o jo al meu amic quan juguem a tennis.

I és que l'aigua és igualment essencial per a tots aquests éssers encara que la quantitat necessària per a sentir-se satisfet sigui diferent en cada cas.

Això passa amb tot allò que ens és imprescindible. Tots necessitem menjar però no tots la mateixa quantitat. Tots necessitem dormir però no les mateixes hores; tots necessitem abric però de la mateixa mena.

Però això que és tan obvi pel que fa a les necessitats físiques a vegades consta de veure amb les necessitats afectives, emocionals i socials.

Tots necessitem de manera insubstituïble estimar i ser estimats, envoltar-nos de persones afables i acollidores, tenir grups on ser acceptats i relacions nutritives. Però la manera de satisfer aquestes necessitats és ben diferent en cada persona. I no només pel que fa a la quantitat sinó també a la qualitat. En la dimensió emocional la satisfacció de necessitats bàsiques és més complexa que en la dimensió física.

Hi ha persones que són molt afectuoses i altres més distants però ambdues necessiten l'afecte. Hi ha persones molt expressives, extravertides i comunicatives i altres que són més reservades i introspectives. Ambdues necessiten comunicació però en diferent grau, intensitat i quantitat. Algunes persones es connecten a xarxes de relació social amb una facilitat extraordinària i altres resten més marginals a les vores de la xarxa, però totes elles requereixen vincle social per a tenir salut mental i física.

El problema apareix quan algú creu saber la dosi que tothom necessita i jutja la forma com l'altra satisfà la seva necessitat. No som tots iguals. Cal saber respectar les necessitats de cada persona sense valorar-la en funció de si s'assembla a mi o al patró que jo considero normal.

A vegades costa creure que models radicalment diferents al nostre puguin ser igualment vàlids i fins i tot moltes vegades darrera la crítica hi ha una demanda mal formulada. Necessito molta intimitat i predico que qui no sap tenir-la és depenent. O necessito molta relació i defenso que les persones que no me l'ofereixen els falta alguna qualitat social.

Amb tot, només quan algú és capaç d'acceptar-te tal com ets està en disposició d'estimar-te o establir un vincle afectiu realment nutritiu. I els problemes que es deriven de la poca complementarietat de les necessitats afectives i socials és més senzill d'afrontar des de l'amor o la relació positiva que des de la queixa o el retret.

Una relació sana i madura entre dues persones només es pot donar en la intersecció dels seus interessos.

La majoria de les nostres relacions binàries -d'un amb un- segueixen aquest patró de només donar-se en els espais de coincidència.

La meua relació amb el peixater, amb la veïna, amb el mosso que em multa, amb la meua companya de feina,... es dona només allà on els nostres interessos coincideixen. Si no hi ha coincidència d'interessos, deixem la relació i normalment això no suposa un problema.

Aquest fet queda quasi sempre distorsionat quan la relació que mantenim amb algú inclou un grau alt d'intimitat o de compromís.

És més difícil restringir la relació en aquests casos perquè la seva mateixa naturalesa exigeix o demanda una freqüència determinada, un costum, un estil o un compromís.

Això fa que cada cop més aquests fets passats i instaurats en la relació actuen com a criteris normatius i substitueixin la percepció o la consciència de voluntarietat de les accions que configuren la relació.

Acabem relacionant-nos seguint pautes i hàbits i quan aquests s'alteren i no ens agraden ens exigim explicacions, ens ho retriem o interpretem com ens interessa aquesta novetat no volguda.

A mi em sembla que la norma més senzilla és la més vàlida. En totes les relacions, i especialment en les íntimes, només ens hem de relacionar allà on coincidim. Hem de fer allò que ens interessa i deixar de fer el que no ens interessa i sobretot, hem d'acceptar qualsevol acció o reacció de l'altra persona sense jutjar-la, qüestionar-la o criticar-la. Si no et convé el que et proposen o deixen de proposar-te, simplement no hi vagis.

Seguir aquesta simple regla de conducta no ha de comportar sentir-te agreujat, abandonat o ofès. Ans al contrari, sentir que qui es relaciona amb tu ho fa des de l'autenticitat, encara que tu no ho entenguis o no t'agradi, és un privilegi que has d'agrair si mai tens la sort de viure'l.

Si sents que el que esperes no arriba i segueixes esperant-ho, sàpigues que ets tu el responsable de la frustració que se'n derivi.

Clar que per a assolir aquest nivell de relació cal una cosa molt difícil: tenir un respecte gran per a tu mateix i per a l'altre.

Si et respectes a tu mateix no et forces, no vas on no et convé per a satisfer l'altre, no actues per por, compensació o xantatge emocional. Connectes amb la teva necessitat i l'expresses amb amor.

Això és més senzill si ets respectat i no et veus sotmès a interrogatoris, exigència d'explicacions o interpretacions. Per això dic que el respecte ha de ser també gran envers l'altre.

L'altre fa el que vol i anhela i tu ho has de respectar. Si no coincideix amb el teu desig no és problema seu sinó teu. I en el millor dels casos no és problema.

Respectar vol dir no fer pagar el que no t'ha agradat, no projectar en els altres les teves frustracions, no donar lliçons sobre com han de ser les coses,...

Simplement, si no coincideix, no us relacioneu en allò. Ja hi haurà altres llocs on coincideixi i si no n'hi ha cap, la relació s'ha acabat. A vegades el més simple és el més eficaç.

La dona busca parella i l'home busca per a ell

Fa anys vaig llegir que una empresa cosmètica francesa de primer ordre havia encarregat un estudi per esbrinar quin és el principal defecte que les dones atribueixen als homes i quin és el que aquests atribueixen a les dones. El resultat d'aquest macroestudi demoscòpic va sorprendre tothom per la unanimitat en la resposta. Sense que pugui aportar la dada precisa, sé que la gran majoria de dones van assenyalar l'egoisme com el pitjor tret de personalitat dels homes i aquests van dir que la possessivitat era el que més detestaven de les dones. A partir d'aquí es va llençar al mercat un perfum destinat a les dones que es deia "Egoisme" i un altre pels homes anomenat "Possession".

Què ens diu aquesta anècdota? No sé si els meus comentaris o reflexions seran políticament incorrectes però d'entrada jo diria que la major part de la gent estarà d'acord amb mi en què les dones tenen més desenvolupada (o manifesten més) les actituds empàtiques i socialitzadores. Són més sensibles als canvis en els estats d'ànim, més intuïtives en els conflictes, més cooperatives i estan més centrades en les relacions. En una família tradicional la dona és el pal de paller, l'eix al voltant del qual pivota tot el sistema. Degut a això o com a conseqüència d'això la dona ha patit una sobrecàrrega de responsabilitat i esforç que la història i la modernitat no ha aconseguit anul·lar.

L'home és més lineal, més simple, té una energia focalitzada, un predomini del pensament lògicodeductiu, tendeix a l'especialització (la dona és més polivalent -potser per això es diu que la dona pot fer més de dues coses al mateix temps-) i està més centrat en l'exterior de la família que no pas en l'interior.

D'alguna manera, si poguéssim assumir en algun punt aquests trets, podríem entendre que l'energia que la dona posa en la relació i els vincles pot fàcilment derivar o ser considerada com a relació possessiva. Per contra, l'home, centrat en qüestions molts específiques que solen coincidir amb les seves motivacions, actua amb una dinàmica que també es pot identificar sense dificultats com a egoista.

Cadascú però, aporta el que té a la comunitat humana i el repte és saber encaixar i compatibilitzar aquestes grans tendències.

Donat que cada individu integra en ell mateix (ontogènesi) la història i l'evolució de tota l'espècie (filogènesi), resulta relativament senzill imaginar el predomini de l'home i la dona en diferents moments de l'evolució. Podem imaginar el paper fonamental del mascle en els primers estadis de supervivència en l'horda o el clan primitiu. En la lluita contra els elements, els enemics i les dificultats, una ment enfocada a objectius, amb una constitució poderosa, és molt eficaç.

En arribar al neolític i la civilització agrària, el paper de la dona és fonamental a l'hora d'establir, mantenir i consolidar les unitats familiars. L'aparició d'un nou sistema social com la família segurament no hagués sigut possible sense la intel·ligència emocional femenina, pendent de les relacions, empàtica i cooperadora.

A la revolució industrial al S.XIX torna a adquirir una rellevància especial la ment calculadora, analítica i racional dels homes. Tot el maquinisme, les doctrines econòmiques i polítiques (capitalisme, democràcia,...), la ciència i la tecnologia té un fort accent masculí.

Sembla com si un moviment pendular anés exigint ara a l'home, ara a la dona, que lideri els grans canvis que anem fent al llarg de la història. I hi ha qui diu que ara toca a la dona guiar la humanitat sencera a una nova fase més centrada en la justícia, les xarxes, l'espiritualitat, l'autenticitat, la fraternitat,... Un nou món que ha de sorgir de l'escletxa que està esquinçant el vell i encara actual món capitalista, competitiu, individualista i injust.

Serà per això que les dones tenen més presència en els àmbits de compassió i espiritualitat i els homes seguim aferrats al poder i la riquesa?

La cosa més bonica que puc dir a algú a qui estimo és "no et necessito"

Molt sovint estimem algú perquè ens cobreix alguna necessitat. Potser és perquè ens foragita la solitud, o perquè ens dóna suport, o perquè ens augmenta l'autoestima amb els seus afalacs, o perquè ens dóna confiança i seguretat, o perquè comparteix amb nosaltres un projecte col·lectiu que sols no podem realitzar...

De ben segur que hi ha moltes més necessitats que l'amor pot cobrir. De fet en diem amor i en podríem dir "compensació de les nostres mancances".

És cert que els humans no són éssers autosuficients. Necessitem dels altres per a créixer i per a realitzar-nos com a persones. Ningú no és una illa ni pot ser completament autònom. No seria humà qui pogués prescindir dels humans. I és que els humans ens necessitem i ens ajudem per a viure i viure bé. Quan les

persones som especialment compatibles tenim tendència a vincular-nos i a establir pactes de suport mutu.

Estem acostumats a confiar en què els altres ens cobriran les necessitats perquè així ho hem pactat o s'ha sobreentès i sense adonar-nos passem de la simple acceptació i meravella d'un fet que es dona de forma espontània a una obligació que s'exigeix. Passa amb les amistats o amb la parella o amb la família... Primer coincidim i ens alegrem de veure com ens complau cuidar-nos uns als altres. Compartim bons moments, ens acollim quan flaquegem i tot va bé mentre som capaços de gaudir d'aquest do amb llibertat, sense considerar que l'altre contrau una obligació o és subjecte d'una exigència.

Ara bé, quan de forma inconscient assumim que no ens hem de preocupar de certes coses perquè l'altre "té l'obligació" de satisfer-nos-les, tenim un problema. El problema és que passem a dependre de l'altre i a posar la nostra felicitat a les seves mans. Aleshores esdevé allò que canten les cançons de moda i reciten els versos dels adolescents: "No puc viure sense tu...", "Em moriré se te'n vas...", "Et necessito més que a la meua vida...", "Sense tu no sóc res..." i altres declaracions radicals de dependència afectiva i vital.

Posar les nostres necessitats en mans d'un altre és un perillós exercici de renúncia a la pròpia autonomia. Necessitem coses i les hem de buscar en el medi humà que ens envolta però farem malament de fixar qui té la responsabilitat de donar-nos-les.

La dependència d'una persona no és un bon patró de relació al meu entendre. Fixats com estem en la necessitat i l'obligació, no queda res per a l'amor i la presència. O a vegades ho confonem i ho identifiquem. Amor no és dependència. Qui ens estima pot cobrir les nostres necessitats però no té obligació de fer-ho. És agradable compartir la vida amb les persones que estimem i ajudar-nos des de la llibertat. Hem de tenir però un ventall ampli de recursos per a satisfer-nos. Posar tot el pes de les nostres necessitats en un altre és una forma de colonització que poc té a veure amb l'amor.

Penso que ningú no pot satisfet totes les meves necessitats. Penso fins i tot que si hi hagués algú capaç de satisfer-les totes, no m'agradaria gens ni mica! M'agrades, t'estimo, i valoro el que em dones però no et necessito. Sóc feliç per mi mateix. Així et deixo lliure i m'hi deixo a mi. I és des d'aquesta llibertat i acceptació que puc gaudir de l'amor com a coneixement del que "és".

L'amor de parella o la llibertat absoluta per fer una sola cosa

Segons com ens ho mirem parlar de l'amor de parella pot ser tan contradictori com parlar dels drets humans dels catalans o de la salvació universal del poble jueu... Si ens hi fixem bé, drets humans és un concepte que ja inclou la humanitat sencera i dir "drets humans dels catalans" és una contradicció perquè sembla que es puguin considerar com un cas particular quan el concepte és genèric. Si existeixen uns drets humans catalans ja no poden ser drets humans!

El mateix passa amb la salvació universal del poble jueu. Si és universal ja inclou els jueus i si és dels jueus ja no és universal. Podem argumentar igual amb la llibertat absoluta per fer una sola cosa: si és llibertat absoluta no pot ser d'una sola cosa i si és d'una sola cosa, no és absoluta. I també hi podem incloure l'amor de parella. Si és amor no pot ser per a una sola persona i si és de parella, o sigui només per a un, no pot ser amor.

Perquè si l'amor és aquest sentiment sublim d'admiració i compassió per a totes les coses, aquest batec de l'ànima que canten els poetes i els savis que ens eleva a la categoria d'éssers espirituals (això que jo anomeno "coneixement") aleshores és impossible fer-lo privatiu d'una sola persona. Resulta

absolutament contradictori. L'amant estima tots els éssers i s'expressa en funció de la seva circumstància. En cap cas limita o coarta l'expressió de l'amor ni el restringeix a una part del tot.

Tenint en compte que la major part de les persones consideren que l'amor de parella és la més noble, forta i excelsa expressió de l'amor, la meua afirmació de que l'amor de parella és impossible pot semblar una blasfèmia. El desllorigador, com sempre, és la semàntica.

En diverses ocasions he parlat en aquest blog de la paraula "amor" i de com sustenta quasi qualsevol significat. De tot se'n pot dir amor... És evident que quan la gent parla de l'amor de parella no parla de l'amor tal com jo l'he definit. De què parla doncs?

Aquest és el tema important. Quina dimensió té l'amor que atorguem a una persona, només a ella, vinculats per un contracte de fidelitat, que inclou en algun aspecte l'exclusivitat, la prioritat i massa sovint la possessió? Crec que és important plantejar-s'ho.

Una forma simple de fer-ho però poc romàntica és mirar clarament el que ens dóna la parella i després a allò dir-ne "amor" si ho necessitem, tot i que seria més senzill si no necessitéssim aquesta traducció.

Cert que la parella dóna complicitat, força, poder, facilitat i potència en la fase productiva i reproductiva de la parella i hi podem afegir encara la companyia, el suport, la cura, la seguretat, la rutina... en la fase posterior.

Tot això és molt important i necessari, i la parella ho ofereix. El que no n'hauríem de dir a tot això és "amor" perquè estem desvirtuant un sentiment d'abast universal i perquè estem confonent el pacte de convivència amb l'aferrament emocional que comporta.

Tinc parella perquè no vull estar sol, o perquè em sento segur o perquè m'agrada compartir-ho tot, o perquè necessito control, o perquè tothom ho fa i em sento més normal... em semblen expressions legítimes. Tinc parella perquè l'estimo ja no ho entenc. Si estimes no tens parella i si tens parella no estimes. Crec que haver unit l'amor a la parella és un artífici que no se sustenta però que crea un equivoc que a tots ens convé.

L'obsessió sexual dels homes és comparable a la de les dones per la parella.

M'han fet arribar un article que m'ha agradat moltíssim sobre l'obsessió dels homes pel sexe. (*Why Men Are So Obsessed with Sex* de Steve Bearman). Explica com als homes (del sexe masculí) se'ns ha educat de forma castradora desconnectant-nos de les nostres emocions i fomentant valors de rigidesa, resistència i fortaleza.

En l'adolescència se'ns fa saber als nois que l'única possibilitat que tenim d'entrar en contacte amb les emocions més fortes que ens allunyan de la por, de la solitud i que ens connectarà amb la nostra pròpia intimitat és el sexe. En efecte, només en la relació sexual podem els homes ser totalment nosaltres amb tot el que som i tot el que desconeixem de nosaltres mateixos.

Diu l'article: "És per això que els homes estan tant obsessionats amb el sexe. Naixem criatures sensuais amb una capacitat il·limitada de sentir i una propensió per connectar profundament amb tots els éssers humans. Però ens veiem sotmesos al condicionament continu per reprimir la sensualitat, adormir els sentiments, ignorar els nostres cossos, separats de la nostra proximitat natural amb els nostres d'iguals. Totes aquestes necessitats humanes només són permeses a través de les relacions sexuals i la sexualitat."

D'alguna manera els homes (gènere masculí) vivim la sexualitat com si ens hi anés la vida, i així és, en efecte! És en el sexe on podem experimentar-nos en la nostra integritat i anhelem de forma compulsiva i persistent aquesta connexió amb nosaltres mateixos que només podem satisfer (només ens han permès satisfer) en la unió sexual.

Acaba l'article amb unes recomanacions molt bones sobre el treball que ens queda per fer als homes (gènere masculí) per a esdevenir plens i integrals i poder així participar en la unió sexual des de la plenitud i no des de la manca.

Aquest article m'ha fet pensar molt i he cavil·lat sobre com tot això ha afectat a les dones. Crec que tota aquesta tasca castradora que la societat fa sobre els nens té grans repercussions també en les nenes. Mentre nosaltres aprenem uns valors elles n'aprenen altres. Potser mentre els nois han d'aprendre a ser o mostrar-se forts, les dones han d'aprendre a ser o mostrar-se febles. Els nois independents i les noies dependents. Els nois rígids i les noies conciliadores i flexibles.

Potser de la mateixa manera que els homes vam aprendre que només podríem ser plenament nosaltres en la intimitat sexual, les dones van aprendre que només podrien ser totalment elles si tenien un mascle al seu costat que les protegís i dominés. Una aberració com la que van cometre amb nosaltres.

Parafrasejant l'autor podria dir que "És per això que les dones estan tant obsessionades amb la parella. Naixem criatures senceres amb una capacitat il·limitada de ser autònoms i una propensió per connectar profundament amb tots els éssers humans a partir d'aquesta autonomia. Però es veuen sotmeses al condicionament continu per reprimir l'autonomia, adormir la iniciativa, ignorar els seus cossos, separats de la nostra proximitat natural amb els nostres d'iguals. Totes aquestes necessitats humanes només són permeses a través de les relacions exclusives o de parella."

I de ben segur que hi ha unes bases biològiques sota aquests condicionaments (castracions) socials: la impulsivitat genital i promiscua dels mascles per escampar el seu ADN i la receptivitat possessiva de les dones per a afavorir entorns socials de protecció de les cries. Sí, això hi és perquè necessàriament la cultura només pot treballar a favor de la biologia. Això explicaria la necessitat d'aquestes "castracions" a què hem estat sotmesos els humans, però no les justifica en el moment actual.

I per acabar, potser direu que no tots els mascles tenen obsessió sexual ni totes les femelles tenen obsessió per la parella, però parlo en general, admetent totes les situacions particulars que puguin contradir la meua tesi.

Si ho vols viu, no ho lliguis! (Sobre relacions i altres animals)

Tot el que és viu té una energia conservadora i una d'expansiva. La conservadora ens permet sobreviure i l'expansiva ens fa créixer. Gràcies a la supervivència no desapareixem, però podem preguntar-nos fins a quin punt té sentit la supervivència d'alguna cosa que no es pot desenvolupar, aconseguir-se, realitzar-se.

Quan connectem amb la vida -sigui quina sigui la seva expressió: un animal, una relació, un nen, un projecte, un país...- tenim la temptació de controlar-la, d'interferir. Considerem sovint que hem de pactar amb els éssers vius o els hem de dominar, sotmetre o manipular segons els nostres interessos. Això altera greument la vida d'aquell ésser i moltes vegades li frena el seu desenvolupament deixant-la en l'estadi primari de supervivència.

Pensem en un animal. Si el volem viu i no solament supervivent, no li imposarem condicions o restriccions. Gaudirem de la plenitud de l'animal compartint el seu desplegament vital lliure. Si el

lliguem, amputem o recloem en una gàbia, el controlarem però no gaudirem del seu esplendor i no serà ja viu en el sentit de plenament lliure i obert al possible. Serà un supervivent, un zombi, un objecte d'ús.

Pensem en una relació. Quan entrem en contacte amb una persona o un grup, ja siguin amics, matrimoni, amants, socis o coneguts, tenim la tendència a imposar condicions. Volem fidelitat, o sinceritat, o pacte, o reciprocitat, o complementarietat... o qualsevol cosa que ens sembli que garantirà el nostre profit en aquella relació.

Quan demanem, exigim, esperem, prometem, desitgem o fem expectatives sobre aquella relació l'estem matant. No l'acceptem tal com és i serà (lliure) sinó que la volem controlar. Aquesta és segurament una necessitat de la nostra inseguretat.

No demanis res al teu amic: accepta'l tal com és i gaudeix de la seva pura expressió. No us prometeu amb la parella; no exigiu als socis, no us comprometeu amb els parents... Cada vincle de contrapartides és una punyalada a la llibertat i a la vida d'aquella relació. Segurament la relació sobreviurà, però no viurà! No es desplegarà, no s'acomplirà...

Potser pensareu que és impossible tenir relacions d'aquesta mena i això és perquè no estem educats a veure-les així. No ens podem imaginar relacionant-nos lliurement i tenir una vida tranquil·la i estable. Necessitem coses dels altres i per això les demanem.

Quan penses en una relació viva, no lligada per cap requeriment, no la imagines compatible amb la teva manera de ser i pensar. Potser penses "si jo fos d'una altra manera potser podria tenir aquestes relacions."

Fixa't bé en aquesta "altra manera" perquè possiblement aquest és el teu proper projecte de creixement.

Digue'm què és allò que un home troba sexualment atractiu i et revelaré tota la seva filosofia de vida. (De "La rebel·lió d'Atlas")

Aquesta frase es troba a la novel·la "La rebel·lió d'Atlas", una de les obres literàries més influents del S.XX especialment a usamèrica. Aquesta novel·la és un manifest a favor del neoliberalisme més radical. En aquest fragment, els dos protagonistes principals de l'obra, Francisco i Hank, parlen de les seves posicions vitals enfront el desig sexual (tots dos estan enamorats de la mateixa dona). A mi em va agradar el fragment perquè és un posicionament de força i poder personal en l'opció sexual (igual com a la novel·la ho defensa de les opcions econòmiques) i crec que toca alguna cosa important. Transcriu literalment les dues pàgines que segueixen a la cita i després comento les tres coses que crec que fan del sexe un indicador evident de quina és la teva posició davant la vida, tal com anuncia la cita del títol.

"Dígame lo que un hombre encuentra sexualmente atractivo y le revelaré toda su filosofía de vida. Muéstreme a la mujer con la que se acuesta y deduciré su valoración de sí mismo. Sin que importe lo que le hayan dicho acerca de la virtud del altruismo, el sexo es el acto más egoísta de todos, un acto que no se puede realizar por un motivo que no sea el propio placer. Imagínese pensar en sexo con un espíritu de abnegación y caridad. Se trata de algo que no puede efectuarse en actitud de abatimiento, sino de exaltación del propio ser; sólo dentro de la confianza de sentirse deseado y de ser digno de tal deseo. Es un acto que obliga al hombre a mostrarse con el espíritu desnudo, igual que el cuerpo, a aceptar el verdadero ego como su propia escala de valores. Cada cual se sentirá atraído por la mujer que refleje la más profunda visión de sí mismo; la mujer cuya adoración le permita experimentar, o fingir, un sentimiento de autoestima. Quien se sienta orgullosamente seguro de su propio valor deseará a la

mujer de carácter más elevado que pueda hallar, a la mujer que admira, a la más fuerte y difícil de conquistar, porque sólo la posesión de una heroína le dará un sentido de plenitud muy distinto de la posesión de una prostituta descerebrada. No busca... Pero, ¿qué le ocurre? -preguntó al advertir la expresión que se pintaba en el rostro de Rearden, una expresión intensa, muy por encima del simple interés que en él pudiera provocar una discusión abstracta.

- Continúe -dijo con voz tensa.

- No busca conseguir un valor, sino expresarlo. No existe conflicto entre los valores de su mente y los deseos de su cuerpo. El hombre convencido de su inutilidad se arrastrará hacia una mujer a quien desprecia, porque ésta refleja su propio ser secreto, lo libra de esa realidad objetiva en la que es un fraude y le presta la ilusión momentánea de su propio valor y una fugaz escapatoria del código moral que lo condena. Observe el horrible conflicto que muchos hombres provocan en su vida sexual y observe también la maraña de contradicciones que esgrimen como filosofía moral; una cosa deriva de la otra. El amor es expresión de nuestros valores más altos y no puede ser otra cosa. Si un hombre corrompe sus valores y su visión de la existencia, si declara que el amor no es goce personal sino renunciamiento; que la virtud no es un orgullo, sino una pena, un dolor, una vulnerabilidad o un sacrificio; que el amor más noble no nace de la admiración, sino de la compasión, no como respuesta a valores, sino a defectos, ese hombre se habrá partido a sí mismo en dos. Su cuerpo no lo obedecerá, no responderá, será impotente con la mujer a la que dice amar y eso lo impulsará hacia la clase más baja de prostituta que pueda encontrar. Su cuerpo seguirá siempre la lógica fundamental de sus más profundas convicciones. Si cree que los defectos son valores, habrá condenado su existencia como malvada y sólo lo atraerá el mal. Se habrá condenado a sí mismo y sentirá que la depravación es lo único que puede disfrutar. Habrá igualado la virtud con el dolor y creará que el vicio es el único reino de placer. Luego gritará que su cuerpo tiene deseos viciosos que su mente es incapaz de dominar, que el sexo es pecado, que el verdadero amor es una emoción pura del espíritu. Y, finalmente, se preguntará por qué el amor sólo lo lleva al aburrimiento y el sexo sólo le da vergüenza. Lentamente, desviando la mirada y sin darse cuenta de que pensaba en voz alta, Rearden dijo:

- Al menos... nunca he aceptado ese otro dogma... nunca me sentí culpable por ganar dinero. Francisco no pudo captar el significado de las dos primeras palabras; sonrió y prosiguió vivamente:

- ¿Se ha dado cuenta de que es lo mismo? Jamás aceptará parte alguna de ese vicioso credo. Nunca podría obligarse a ello. Aunque intentara maldecir al sexo, se encontraría, contra su propia voluntad, actuando sobre una premisa moral adecuada. Se sentiría atraído por la mujer más importante que conociera, siempre desearía a una heroína. Sería incapaz de despreciarse a sí mismo. No podría creer que la existencia es un mal y que usted es una criatura indefensa atrapada en un universo imposible. Usted es el hombre que pasa su vida moldeando la materia según los dictados de su mente. Es el hombre que sabría que, del mismo modo en que una idea propia que no se expresa físicamente es sólo una infame hipocresía, al igual que el amor platónico, y que, de la misma forma en que una acción física no guiada por una idea es un fraude insensato, el sexo también lo es cuando queda separado de nuestro código de valores. Se trata de lo mismo y usted se dará cuenta de ello. Su incólume sentimiento de autoestima lo comprenderá así. Usted sería incapaz de desear a la mujer que desprecia porque sólo un hombre que exalta la pureza de un amor sin deseo es capaz de la depravación de un deseo sin amor. Pero vea que la mayor parte de las personas son criaturas partidas en dos que oscilan desesperadamente hacia un lado y el otro. En una mitad, se encuentra quien desprecia el dinero, las fábricas, los rascacielos y su propio cuerpo y siente indefinidas emociones sobre temas inconcebibles como el significado de la vida y su opinión de la virtud. Y llora desesperado porque no puede sentir nada por la mujer que respeta, mientras experimenta irresistible pasión hacia una puta de la calle. Es el hombre a quien la gente llama idealista. En la otra mitad, figuran aquellos a quienes se llama prácticos, que desprecian los principios, las abstracciones, el arte, la filosofía y su propia mente. Consideran la

adquisició de béns materials com el únic objectiu de su existència, y se ríen de la necesidad de averiguar su propósito o su fuente. De ellos sólo esperan placer y se preguntan por qué cuanto más tienen, menos sienten. Ése es el hombre que se pasa el tiempo persiguiendo mujeres. Observe el triple fraude que perpetra contra sí mismo: no reconoce su necesidad de autoestima, ya que se burla de conceptos tales como los valores morales; sin embargo, experimenta el profundo desprecio personal por considerarse un simple pedazo de carne; aunque no lo admita, sabe que el sexo es la expresión física de un tributo a los valores personales. Por medio de efectos, intenta adquirir lo que debieron haber sido causas, intenta obtener un sentimiento de su propio valor gracias a las mujeres que se le rinden, olvidándose de que las mujeres que elige no tienen carácter, ni criterios, ni código de valores. Se dice que todo lo que busca es el placer físico, pero se cansa de sus mujeres en una semana o una noche, desprecia a las prostitutas, y le gusta imaginar que seduce a las virtuosas, capaces de hacer una excepción en beneficio suyo. Lo que busca y nunca encuentra es el sentimiento de triunfo. ¿Qué gloria puede existir en la conquista de un cuerpo sin alma? Ese es el cazador de mujeres a que aludo. ¿Encaja conmigo esa descripción?

-¡Por Dios, no!" (Pp.: 406-408 de l'edició digital)

Potser ajudarà a entendre aquest text saber que l'autoria és d'una dona, Ayn Rand, polèmica escriptora russo-americana, del S.XX, inventora de l'egoisme racional.

Passo ara a exposar el que aquesta frase em suggereix.

El sexe té per a mi tres qualitats que obliguen les persones a posicionar-se davant la vida ho sàpiguen o no.

a) Força instintiva radical:

El sexe és juntament amb la supervivència un instint bàsic, una força irresistible de la nostra naturalesa, una motivació continuada, que està ancorada a les capes més profundes del cervell primitiu i que no pot ser ignorada. El sexe és l'explicació de moltes de les nostres accions tot i que ho ignorem. La cultura institucionalitza i regula les formes d'intercanvi sexual. En la nostra cultura gran part d'aquesta regulació s'ha basat en la repressió i la canalització a través del matrimoni.

Les formes de respondre a la crida del sexe són diverses. Les més notables són la repressió i la sublimació. Ambdues aconseguixen el control de la pulsio i eviten el descontrol i la violència. El preu que es paga en el cas de la repressió és la insatisfacció personal i/o la derivació dels impulsos cap a objectes sexuals secundaris (autosatisfacció, pornografia, prostitució,...). I en el cas de la sublimació el mecanisme consisteix en projectar a altres àmbits l'energia sexual com fan alguns artistes, investigadors o místics.

Ara bé, hi ha per a mi una altra posició davant el sexe. Sense reprimir ni sublimar, podem cavalcar el sexe envers els destins que nosaltres volem en lloc dels que ell mateix fixa. M'explico. El sexe vol la reproducció i perpetuació de l'espècie. Nosaltres, si hem superat o no busquem aquest objectiu, volem el plaer, la comunió, la complicitat... o potser el domini, l'autoestima, la seducció,... o... en qualsevol cas busquem en la relació sexual alguna cosa que creiem que ja hi és en ella mateixa, com quan anem a la nevera a buscar alguna cosa que sabem que hi és. Creiem que el sexe té aquest potencial de la reproducció, de l'amor, de la complicitat,... i per això hi anem a buscar-lo. El que jo plantejo és que una força tal com el sexe ens pot oferir qualsevol cosa que hi busquem. Només cal que li posem. Com un òvul que porta una càrrega genètica determinada però que ara podem usar per buidar el seu nucli i injectar-li un altre codi genètic. La cèl·lula usarà el seu potencial per a desenvolupar la nova instrucció genètica. Així mateix nosaltres podem "injectar" en la relació sexual una idea i la potència sexual la desenvolupa quan la relació és adequada. Aquí només exposo aquesta capacitat oberta del sexe per

generar i materialitzar idees. En els següents apartats consideraré la naturalesa d'aquestes idees i el seu potencial.

b) integració omnidimensional

Els humans som éssers que ens projectem com a mínim en quatre esferes: en la física, en l'emocional/social, en la intel·lectual i en l'espiritual. Normalment treballem en cada un d'aquests àmbits amb les capacitats i els recursos que creiem adequats. I ho fem de forma especialitzada de manera que quasi mai ens sentim integrats o actuant des de les quatre dimensions.

El sexe té, al meu entendre, la qualitat extraordinària d'integrar de manera fàcil, evident i harmònica totes les dimensions. En una relació sexual plena hi ha un encaix extraordinari del cos, les emocions, les idees o pensaments i l'esperit. És una manifestació clara de la simplicitat del que és. Tot és sempre així, integrat, però la nostra dispersió mental i la segmentació de l'experiència ens fa percebre parts. Per això l'èxtasi sexual és lluminós i absolutament espiritual. Tan espiritual com orgàsmic. Tan orgàsmic com intel·ligent. Tan intel·ligent com amorós. Tan amorós com respectuós. Tan respectuós com bell... Sorpren la facilitat com tot encaixa i apareix la certesa de què allò és veritat i és l'estat natural de les coses. Res resulta en aquesta experiència sobrer ni innecessari. Res no pots estirar de la persona estimada que no li segueixi tota la resta del que és, com un sol bloc, sense que cap aspecte o parcel·la pugui ser catalogada d'una altra manera que la totalitat: bona!

c) llançadora entre estats de consciència

El sexe és un vehicle que ens transporta amb molta facilitat a estats de consciència diferents de l'ordinari. Potser per això és tan addictiu. L'excitació sexual altera les percepcions ordinàries (que jo anomeno c2 o estat egoic) i ens transporta molt fàcilment a un nivell inferior c1 o a un de superior c3.

El sexe que tendeix a la reproducció, que té més energia animal ens fa més inconscients i ens porta normalment a una consciència més primària, més vívida en pulsio i força i menys lúcida. Per contra, l'energia sexual canalitzada i alineada amb el que sabem que som ens empeny a estats de consciència més clars i integrals. Ens mostra com a evident la meravella de la unitat que som, no sols nosaltres mateixos com un tot integrat sinó nosaltres amb l'altre, com una porta de comprensió a la veritat de què tot és u. L'energia sexual actua com un potent afinador de la consciència i durant l'èxtasi la vivència de la unitat és evidència.

Digue'm què busques en el sexe i no et diré si ets millor o pitjor, et diré què vols i que busques a la vida. Fins que no ho pugui transcendir he de dir que no conec millor projecte filosòfic que aconseguir cavalcar la pulsio de forma integral per a assolir estats superiors de consciència.

PREGUNTES QUE ELS TUI TS CONTESTEN

Institució familiar		
Per a mi el nadal és una bona oportunitat per qüestionar-me les creences sobre la família. Intueixo que ara ens toca fer un pas.	Què et plantejes o qüestions sobre la família?	111211
Era una família tan unida que no hi havia cap parentesc entre ells.	Creus que el parentesc implica alguna mena d'avantatge a l'hora de les relacions?	120818
Es van casar perquè ell necessitava una dona i ella un topall per la porta del garatge.	Ens podem relacionar amb algú sense cap necessitat?	130509
Esforçar-se per ser fidel a una persona o a una idea en els pensaments, sentiments i/o accions és una forma romàntica i ingènua de suïcidi	Creus en la fidelitat de la parella?	140117
Els ocells saben que es vola millor i més lluny en estol que no pas en parella (http://bit.ly/1tRjrrU)	Per què la parella té tant d'èxit social?	141024
Cap peça de puzzle no es completa amb una altra única peça de puzzle	Creus en la mitja taronja?	160115
Els drets es correlacionen amb els deures i els deures amb les capacitats. Tenen homes i dones les mateixes capacitats, deures i drets?	Si homes i dones tenen diferents capacitats, tenen també diferents drets i deures?	160308
"No seré feliz pero tengo marido". No és una comèdia, és un drama. I no ho fan a Madrid només, ho fan a milers de llars del món...	Creus que és correcte plantejar-se l'opció entre dos mals?	160802
La sirena i el pastor van pactar: ni terra ni mar. Però en el fang, ni la sirena va poder nedar ni el pastor caminar i van morir esgotats.	Què creus que cal pactar i què no en una relació de parella?	171002
Quina persona mentalment sana no es voldrà separar d'algú que ni tan sols li permet plantejar-ho?	Quins motius pot argüir algú per a impedir a la seva parella separar-se?	171104
Et maltracta, es malgasta els teus diners, et controla, t'enganya, no et deixa ni plantejar-te el divorci... i dius que hi ha alguna cosa més important que marxar com sigui?	Quan algú et maltracta, què creus que és el primer que has de procurar?	180304
Quin tant per cent de sexe matrimonial és prostitució?	Quin tant per cent de sexe matrimonial és prostitució?	181202
Jo no vull ser l'únic amic del meu millor amic; vull ser un dels amics del meu millor amic. (Ni tan sols m'interessa saber si jo soc el seu millor amic)	Quin valor creus que hi ha darrera la monogàmia?	181212
Relacions familiars		
Què abrades quan abrades la teva mare?	Què estima un fill en una mare?	120115
Què abrades quan abrades el teu fill?	Què estima una mare en un fill?	120117
Diuen que Salomó va dir que els fills savis eren l'alegria del pare i els necis la pena de la mare.	En què es diferencia l'amor d'un pare del d'una mare?	130904
Diuen que hem d'estimar-nos com a germans. I així ho fem. Caïn i Abel, els primers germans, es van matar entre ells...	Creus que els germans han d'estimar-se?	160706
Relacions de parella		
En relacions humanes: sí+sí=sí; sí+no=no; no+sí=no i no+no=no. És fàcil, oi?	Quan creus que val la pena insistir per tal que algú que no vol fer el que li proposes ho faci?	120814
En relacions bi-personals: tot el que no és "sí" és "no". (cal posar-ho fàcil als que no sabem dir "no")	Tot el que no és sí és no o tot el que no és no és sí?	120816
En relacions bi-personals: cal demanar clarament. Si l'altre no ho entén és que no s'ha demanat clarament i per tant no s'ha demanat.	Creus que has demanat una cosa si després de demanar-la l'altre no ho entén?	120828

En relacions humanes: quan demanis accepta amb la mateixa normalitat el "si" i el "no" com a resposta	Creus que denegar una cosa que et demanen és pitjor que concedir-la?	120903
Volen que em comprometi però no volen que faci les coses per compromís.	Quina diferència hi ha entre estar compromès i fer les coses per compromís?	130412
Es diferent dir "necessito aigua per viure" que "necessito aquesta aigua per viure"	Creus que la necessitat d'una relació exclusiva amb algú és una capacitat o una limitació?	130427
T'accepto incondicionalment sempre que acceptis les meves condicions.	Creus que és possible l'acceptació incondicional?	130508
Si no pots viure sense ell (o ella) deixa'l (o deixa-la) de seguida. Moriràs a una trista vida i naixeràs a una altra que pot ser millor.	Creus que és un problema vincular la teva felicitat a algú?	130902
Digue'm què és allò que un home troba sexualment atractiu i et revelaré tota la seva filosofia de vida. (De "La rebel·lió d'Atlas")	Què revela d'una persona les seves preferències sexuals?	140423
Qualsevol conflicte entre persones que s'estimen és sempre un malentès. I si no ho és, és que no s'estimen.	Hi ha algun tipus de conflicte entre persones que s'estimen que no sigui un malentès?	150615
Poques dones fan un petó a una granota i es converteix en un home guapo però moltes besen homes guapos que s'acaben e convertint en granotes	Creus que transformem la realitat o la realitat ens acaba transformant a nosaltres?	150708
S'assembla més un ou a una castanya que una persona a una altra. Al cap i a la fi, l'ou i la castanya comparteixen planeta...	En què s'assemblen dos humans que no s'assemblen en res?	150905
De dues maneres pots perdre una persona: abandonant-la o mimetitzant-te amb ella.	De quantes maneres pots perdre una persona?	151110
Avançaríem més en la igualtat entre sexes si aprofundíssim i reflexionéssim més sobre la diferència entre sexes.	Quins límits té al teu entendre la igualtat de sexes?	161130
Si entens els que no pensen com tu els podràs contradir amb amor.	Com podem contradir algú amb amor?	170923
Feminisme és la idea radical que les dones som persones. Àngela Davis Dret a decidir és la idea radical que els pobles som lliures.	Quin principi està implícit en el suposat dret a decidir dels pobles?	180308
Només qui no et doni il·lusions no et desil·lusionarà.	Qui no et desil·lusionarà mai?	190122
Jo necessito més aigua que tu, però no necessito més l'aigua que tu	Si tots podem satisfer les nostres necessitats de diferents maneres, creus que podem saber com satisfer les dels altres?	190329
Una relació sana i madura entre dues persones només es pot donar en la intersecció dels seus interessos.	Quina condició posaries a una relació entre dues persones que sigui plenament satisfactòria?	190412
La dona busca parella i l'home busca per a ell (	Qui té més inclinació per a la vida en parella, l'home o la dona?	141009
La cosa més bonica que puc dir a algú a qui estimo és "no et necessito"	Quina és la cosa més bonica que es pot dir a algú a qui estimes?	150518
L'amor de parella o la llibertat absoluta per fer una sola cosa	Creus que un acte que et limita la llibertat pot ser un acte lliure?	150805
L'obsessió sexual dels homes és comparable a la de les dones per la parella.	Creus que les dones tenen més interès en la parella que els homes?	151001
Si ho vols viu, no ho lliguis! (Sobre relacions i altres animals)	Què té de bo el compromís amb algú?	180513